

גשמו אנו חייב לקרוב / אהוב גונך

משהו טוב חייב לקרות לבטח,
משהו טוב שלא נשבר .
אל תוותר עלינו,
כאן מקומך בינינו,
אז בוא אמור 'אני נשאר'.

משהו טוב חייב לקרות לפתע ,
משהו טוב שלא יחדל,
אם נתעקש כולנו
על הסיכוי שלנו
אז הסיכוי הזה יגדל .

משהו טוב חייב לקרות בשטח
משהו טוב בין בני אדם.
צדק, שויון וחופש,
שקט עד קצה האופק,
כל מה שטוב מים עד ים.

אולי זה כבר קרוב
גם אם הרע צוחק לטוב,
אל תגיד 'אחד לא ישנה',
קולך עוד ישמע .
בלעדיך איך נוכל לשמור
על אורך נשימה.

משהו טוב חייב לקרות, יש פתח,
משהו טוב כמו אהבה.
אל תיכנע לפחד,
עוד נעלה כאן יחד
מן הגחלת להבה.

הביא לדפוס: איליה אלמן

זכרוןג מימי השואה - אברהם סלע (16.7.1934 - 7.12.2019)

ראיינה וסיפורה אלה קנטור, נכדתו של גדעון גוטליבר, במסגרת

עבודת שורשים

אברהם סלע (אחיו של סבא) מספר:

ההורים שלי נולדו בפולין בעיירה מלאווה, אשר ממוקמת במערב פולין, לא רחוק מהגבול הגרמני. כך שכאשר הגרמנים פלשו לפולין הם היו מראשוני הנפגעים.

שם משפחתי המקורי הוא גוטליבר. במשך שנים חיפשתי גוטליברים, אבל בסוף חקרתי ומצאתי כי בשנים 1905-1940 חיו מעל 1500 גוטליברים ברחבי העולם- פירוש הדבר שכולם הושמדו במלחמה. גיליתי גם שלאבי היו עוד חמישה אחים נוספים מלבדו.

אבי השתייך למפלגה הקומוניסטית הפולנית, לכן הכניסו אותו לכלא בתור קומוניסט. חברי המפלגה חילצו אותו מהכלא ונתנו לו הוראה לעבור עם אשתו (אימא) לפרנקפורט- שם נולדה אחותי הגדולה תמר, כשנולדה היה שמה סבינה. כשהמפלגה הנאצית עלתה לשלטון בגרמניה, הורי קיבלו הוראה לעזוב את גרמניה ולהמשיך מערבה לכיוון פריז. לאמי הייתה אחות בפרז' ושמה רוזה והיו לה שלוש בנות- שתיים נשואות ואחת צעירה בת 16, ושמה פולט. בפרז' התחיל אבי כניסוי לעבוד בבית מלאכה בבית- כחייט. אבא ישר התחיל לפעול במפלגה הקומוניסטית, אמא עדיין לא. בשנה הזו אני נולדתי. בהוראת המפלגה הקומוניסטית אבי התגייס לצבא הצרפתי, הוא נשלח לגבול הספרדי בכדי לעזור לקומוניסטים לחצות את הגבול, כך שמגיל צעיר לא ראיתי את אבי. כעבור שנה חזר אבי לעסוק בחייטות מצד אחד, ובפעילותו הקומוניסטית מצד שני. זו הייתה תקופה קצרה שהיינו כל המשפחה יחד.

בתקופה זו היו הרבה מחלות שהסתובבו, ואני ואחותי הגדולה נשלחנו לברן בשוויץ. כל אחד מאתנו אומץ לזמן קצר על ידי משפחה אחרת. לי היה מזל רב ונפלתי על משפחה מאוד עשירה בשוויץ, הם פינקו אותי שם וכל מה שרציתי קנו לי. אחרי תקופת מה אצלם אמא אמרה להם לשלוח אותי בחזרה לפריז, בני המשפחה אצלם חייתי ניסו לשכנע אותה להשאיר אותי בשוויץ, מדינה ניטרלית ובטוחה, הם אמרו שאם חס וחלילה תיכבש בידי הנאצים כבר יצליחו להבריח אותי לקנדה. אמא סירבה ואמרה שכל המשפחה צריכה להיות ביחד וכך חזרתי לפריז. כשהגעתי לפריז הגרמנים עוד לא פלשו, בתקופה הזו רק פולין נכבשה, וחולקה לשניים- חלק נכבש בידי רוסיה, והחלק השני בידי גרמניה, אבל כבר אז האווירה בעולם הייתה אווירת מלחמה. צרפת עוד הייתה ארץ חופשית, ואיש לא האמין שהגרמנים יצליחו לעבור את קו ההגנה החזק של צרפת.

התחלתי ללמוד בבית ספר ואהבתי מאוד את הלמידה, הייתי תלמיד טוב וכבר באמצע כיתה א' הקפיצו אותי לכיתה ב'. היה לי חבר טוב מאוד בשכונה וכמעט לא היינו נפרדים, היו עושים מלחמות ברחוב ומשחקים המון, אני הייתי מאוד מאושר.

אמא הייתה בהריון עם גדעון- הסבא שלכם, ובארבעה ביוני גדעון נולד בשם קלוד. יומיים אחרי לידתו פלשו הגרמנים לפריז. את אבא כמעט לא ראינו. המפלגה הקומוניסטית בצרפת הייתה הראשונה שהתחילה לפעול. הם הקימו בתי דפוס והדפיסו תלושי מזון, תעודות זהות ותעודות מעבר מזויפות.

לילה אחד, אני ישנתי עם אמא במיטה הגדולה במקום אבא וחלמתי לי חלומות. פתאום באמצע הלילה דפיקה בדלת. אמא התעוררה ואני עדיין ישנתי, בחוץ עמדו שני שוטרים צרפתיים ושני אנשי גסטאפו (המשטרה החשאית הגרמנית). הם שאלו איפה אבא? ואמא אמרה להם שהוא לא בבית. הם נכנסו פנימה לערוך חיפוש ונכנסו לחדר השינה. הם ראו את גופי בשמיכה והגרמני מיד החל להרביץ, מכיוון שחשב שאני זה אבא. אני התעוררתי בבהלה והגרמני הביט בי במבוכה, הייתי אז ילד מאוד צעיר. השוטרים אמרו שיש לנו ארבע שעות למצוא את אבא, אם איננו מוצאים את אבא- ייקחו אותנו במקומו. זה היה לילה שבו אספו המון יהודים מהעיר, הם הובילו אותם לאצטדיון גדול ומשם גררו אותם לרכבות שהמשיכו למחנות הריכוז וההשמדה.

בתחילה אמא הייתה מאוד אמיצה, וחשבה שנתמרד נגד הגרמנים. אבל אחרי זמן מה היא התעשתה ושלחה את תמר לרוץ לדירה של אבא בחושך ולהגיד לו שבשום פנים ואופן לא יבוא הביתה, תמר רצה אליו וכעבור שעה חזרה יחד עם אבא- שכמובן כעס מאוד על כך ששולחים ילדה קטנה להסתובב לבד בלילה כה מסוכן. אני ותמר נשלחנו להסתתר אצל השכנה הצרפתייה פיניולה, שאיתה היה לנו קשר טוב.

וכעבור ארבע שעות השוטרים חזרו, ומצאו כמובן דירה ריקה. הם באו לבית השכנה אשר התעקשה שלא ידעה ולא שמעה דבר. הם השתכנעו ועד מהרה עזבו את המקום. אצל גברת פיניולה ישנו שני

לילות, וכעבור שני לילות הגיעה בחורה מהמחותרת ולקחה אותנו לאמא וגדעון. לא היה לנו איפה לישון והסתובבנו ברחובות פריז וחיפשנו מקום מסתור, איש לא הסכים לקבל אותנו בשל הסיכון שבכך. יום אחד, רצינו להשיג תלושי מזון, אבל לא יכולנו לבקש מהעירייה בגלל שכולם חיפשו אותנו. פולט, בת דודתי, שגרה בפריז הציעה ללכת במקומנו ולבקש תלושי מזון עבורנו ואכן הלכה לבניין העירייה ואנו התחבאנו מאחורי הבניין. היא המציאה סיפור כיסוי והצליחה להשיג לנו את התלושים. אבל לרוע המזל היו שם שני שוטרים גרמנים אשר ידעו על הקשר בינה לבינו, הם עקבו אחריה ואנחנו, כשראינו אותם מתקרבים, ברחנו לביתה של פולט. השוטרים עקבו אחריה עד לביתה ונכנסו אחריה לבית, אנחנו כמובן הספקנו להתחבא. איפה הם? שאלו. מה? על מה אתם מדברים? אני בכלל לא מכירה אותם! אין שום קשר! הכחישה פולט. רוזה, אמה, חשבה שמוטב להסגירנו לידם, ובכך להציל את חיי ביתה. השתיים החלו להתווכח (ביידיש כמובן, כך שהשוטרים לא הבינו.) ופולט איימה שאם תסגיר אותנו היא תבוא עמנו. לבסוף השוטרים לקחו את פולט במקומנו והיא הקריבה את עצמה למעננו. לעולם לא אשכח זאת. חיינו ברחוב, ולבסוף ירדנו לתחנת מטרו בכדי להתחמם קצת, בשעה מסוימת ביקש ממנו השומר לצאת כדי לנעול את השערים, אבל לבסוף הבין את מצבנו והחביא אותנו בכך קטן. הוא שלח בחורה מהמחותרת לבוא לקחת אותנו, אני ותמר נשלחנו לזוג איכרים בכפר מדרום לפריז אשר הסכימו להסתירנו תמורת תשלום.

לנו כמובן, זה לא היה טוב הסיפור הזה. האיכרים היו עניים מאוד ולא היה מה לאכול, הינו כל הזמן רעבים מאוד. הילדים מאוד הציקו לנו, לא בגלל שהיינו יהודים, אלא כי היינו פריזאים. ילדי הכפרים מאוד שנאו את הילדים העירוניים מפריז, בגלל זה הם הציקו לנו. יום אחד, באו חבורה של ילדים גדולים יותר והזמינו אותי לשחק בחוץ. אני כמובן מאוד שמחתי והלכתי אחריהם בתמימות. אז הגענו לנהר גדול ומעליו גשר. הילדים הגדולים מיד הרימו אותי בידיים וזרקו אותי ישר למים, "תלמד לשחות!" הם צעקו לי וברחו משם. אני, שלא ידעתי לשחות, בקושי הצלחתי להישאר למעלה. למזלי, אחרי זמן מועט שמע איכר אחד את צעקותיי ובא לעזרתי. באותו שבוע, הגיעה שוב הבחורה מהמחותרת כדי לראות מה שלומנו. וכבר שראתה כמה אנחנו רזים ומלוכלכים לקחה אותנו משם ונסענו לפריז. שוב חיפשנו מקום מסתור. לתמר מצאו מקום אצל מנהלת גימנסיה בפריז שהחביאה אצלה כמה נערות יהודיות נוספות.

אותי ואת גדעון, שהיה אז תינוק, לקחו לכפר אחר שהיה ממזרח לפריז והחביאו אותנו אצל משפחה שהיה להם בן בשבי הגרמנים. גם שם לא היה קל ולא היה הרבה אוכל. אני הייתי עושה את התפקיד שלי- קמתי לפנות בוקר וטיפלתי בגדעון, ומיד אחר כך הייתי יוצא לעבוד בשדות, ללקט שיבולים ולטחון קמח, ללקט תפוחי אדמה. כך היינו עובדים מלפנות בוקר ועד הלילה. אני הייתי אז רק ילד בן שש. הייתה להם ילדה גדולה שהייתה מתעללת בנו ומכה אותנו. הייתה זו תקופה קשה.

בינתיים בפריז אמא גויסה אף היא למחותרת. רצה המקרה ותפסו איש אחד מהמחותרת. הוא הסגיר תחת עינויים את שמו של אבי. ולא רק את שמו, אלא גם את תפקידו והיכן ניתן לתפוס אותו. אז ארבו לו כשיצא מדירתו ותפסו אותו כאשר מאה תעודות מזויפות על גופו. הוא נשלח לבית כלא ומאז לא ראינו אותו. הוא עוד הספיק לכתוב מכתב לתמר ואז כעבור שנה העלו אותו על הרכבת לאושוויץ. בקרון היו חבורה של שבעה חברה מהמחותרת, ואחד מהם הצליח להבריח לרכבת אולר קטן. הם ניסרו את קרש הרצפה בתורות, ולבסוף הצליחו להוציא קרש אחד לגמרי. זה היה פתח קטן אבל הספיק לבן אדם להשתחל בו. הרכבת לא נסעה מהר, וכך אחד אחד הם השחילו את עצמם דרך הפתח על הפסים. וכך גם אבי. הרכבת עברה אותם, אבל כאשר הגיעו אל הקרון האחרון היה שם משמר גרמני. השוטרים הגרמנים יירו בהם אחד אחד והם נהרגו, וכך גם אבי. אחד מהם שרד ורק נפצע קשה מאוד, איכרים מהכפר מצאו אותו וטיפלו בו, ואז סיפר לכולם את הסיפור על הבריחה ואיך נהרג אבינו.

אני המשכתי אצל האיכרים בכפר, אמא הייתה באה פעם בכמה חודשים לבקר אותנו. אבל כאשר הגיעה וראתה כמה רעבים ואומללים היינו, שוב העבירה אותנו למשפחה אחרת, זוג איכרים אשר לא רצו כל תשלום, אלא פשוט ריחמו עלינו וקיבלו אותנו מטוב ליבם. לעולם לא אשכח איך נכנסנו לבית הזוג לאנרי (הזוג שאימץ אותנו)- היה להם מטבח קטן וביתי עם אח בוערת, ושולחן ארוך באמצע החדר. על השולחן הייתה מונחת עוגת פאי תותים ענקית ואני, שהייתי רעב כל כך שמחתי. הם נתנו לי כוס חלב ופרוסת עוגה והייתי כה מאושר. זאת זכורה לי כעוגה הכי טעימה שאכלתי עד היום. אז הגברת לקחה מידי את גדעון ואמרה לי: "תשמע, אתה עכשיו חוזר להיות ילד. אתה יכול לשחק עם אבא לאנרי, לעזור לו בגינה אם תרצה. וגדעון הוא התינוק שלי, אתה לא צריך לטפל בו יותר." הזוג לאנרי היו כל כך נחמדים אלינו, ואנחנו השבנו להם אהבה. לעולם לא אשכח אותם. לא יכולתי ללכת לבית הספר כמובן, אבל בנם של הזוג לאנרי לימד אותי הכל בבית- לקרוא, לכתוב, חשבון, גיאוגרפיה, היסטוריה, הייתי קורא ספרים כל ערב לפני השינה ועד היום אני לא יכול לישון בלי לקרוא. הייתה למר לאנרי ארנביה ולול וחזירים, ומאוד אהבתי לעזור לו בעבודות המשק.

יום אחד בא הכומר של הכפר והזמין אותי להצטרף ללימודי יום ראשון בכנסייה של הכפר. אני שמחתי והתמדתי בימי ראשון, וכיוון שהייתי תלמיד טוב כל כך, הוא הפך אותי לשמש שלו- הייתי הולך לצד הכומר ומנפנף עם קטורת ארוכה, ולפעמים גם הייתי מחזיק את לחם הקודש. עד שפעם אחת הציע לי

הכומר להתנצר, אני כמובן מאוד רציתי. וכאשר אמא הגיעה לבקר הכומר דיבר איתה על זה שהוא רוצה לנצר אותי, תחילה אמא לא הסכימה, אבל אני מאוד ביקשתי ובסוף שכנענו אותה. כך עברתי את טקס הטבילה מול כל אנשי הכפר. ואז הכומר אמר לכל הכפר: "כולנו יודעים שיש אצלנו בכפר ילדים יהודים, אבל אם ילד אחד יוסגר מהכפר הזה אותו אדם כדאי שייקח את עצמו ואת משפחתו מכאן כי אז הוא ינודה על ידי הכנסייה" ובאמת, מהכפר שלנו לא הוסגר אף ילד.

לאחר שהתנצרת הכומר סידר בשבילי שאוכל ללמוד בבית הספר. בית הספר היה אז שונה מאוד מהיום- שבע שורות, שורה ראשונה כיתה א', שנייה כיתה ב' וכך הלאה עד כיתה ז'. מורה אחת לכל בית הספר. נהייתי מאוד, שוב הייתי בחברת ילדים, משחקים בהפסקות, בשכונה.

בסופו של דבר בכל זאת נגמרה המלחמה, כל הגרמנים עזבו את הכפר. כל הדלתות נפתחו והאנשים יצאו לרחובות, כולם רצו מערבה ומרחוק ראינו את חיילי הצבא האמריקאי.

כעבור חודשיים אמא הגיעה לקחת אותנו, אני שמחתי מאוד, אבל גדעון לא הכיר אותה ולא ידע שהיא אמא שלו. הייתה לו את אמא לאנרי והוא לא הסכים לעזוב אותה. לבסוף אמרתי לגדעון- "אתה יכול להישאר אם אתה רוצה, אבל אני הולך עם אמא שלנו." זה כבר שבר אותנו, כי ממני לא היה מוכן להיפרד. אבל גם אחרי זה הוא בכה שעות עד שהגענו לפריז.

המפלגה הקומוניסטית, שהייתה מאוד חזקה בתקופה הזו, סידרו לנו אשרת כניסה לארץ (אז פלסטיין). לאמא הייתה משפחה גדולה פה בארץ, אמא ואחים. עלינו לארץ באוניה, ולקחו אותנו למחנה בעתלית יחד עם כל העולים. וביום הולדת ה-11 ירדנו אל החוף. אז גם קיבלתי את שמי אברהם. הגעתי לקיבוץ כפר מנחם, וכאן קיבלו אותי מאוד יפה הילדים, וגם היה לי מחנך מייטק שהייתי מאוד קשור אליו. נשארתי בקיבוץ עד היום, אחר כך הגיעו גם אמא וגדעון ונשארנו כולנו פה.

ימי הזיכרון

בנסיבות העכשוויות של הסגר והריחוק החברתי לא ניתן לקיים התכנסות. **שי ארליך** תיאר מדוע לציין ימים אלו:

יהודים בימי השואה עברו תקופה יותר קשה ומאתגרת מהקשיים בהם אנו נתונים היום, הם מצאו פתרונות יצירתיים להתמודדותם הקיומית כיהודים, אנחנו הנמצאים במקום טוב ולא חסר לנו דבר - יש לנו קורת גג, אוכל וערבות הדדית יישובית ורק איננו יכולים להתכנס, מחויבים לזכרם ולהזכירם ולא יתכן שאנחנו כישוב נוותר.

הדברים נכונים גם לגבי יום הזיכרון לחללי צה"ל, שמסרו את חייהם למען שאנחנו נוכל לחיות פה. לדעתי אין לנו זכות לוותר על אזכרתם המכובדת. את טקסי ימי הזיכרון נקיים במקומות ובזמנים הקבועים ונעבירם בשידור ישיר לבתי התושבים.

תודה לכל מי שסייע בהכנת האיירוסים בצדדים הטכניים והתכניים שלהם.

בהפרס של שמואל צור ארליך

שני ימי זיכרון סמוכים כל שנה,
לזכות החישוב הכללי
כמה עולה לנו עם מדינה
וכמה עולה לנו בלי.

דיונים בעקבות ההחלטה על החלוקה

(מתוך תולדות כפר מנחם, מתס שור כרך 2)

על שיחה מיוחדת ומעניינת, אשר עוררה גם עכשיו התעניינות במכון בן גוריון, נספר להלן: כבר סיפרנו על החלטת מועצת האו"ם ב-29 לנובמבר 1947 על חלוקת ארץ-

ישראל ל-2 מדינות: יהודית וערבית, והקיבוץ שלנו לפי מפת החלוקה צריך היה להיות במדינה הערבית.. יחד אתנו היו עוד 33 ישובים יהודיים, לפי מפת החלוקה במדינה הערבית, וביניהם 13 קיבוצים. בשיחת הקיבוץ מ-6.12.47 מוסר אברהמק'ה, בא-כוח הקיבוץ, על פגישת 13 נציגי הקיבוצים עם בן גוריון, בשיחה אתו על עתיד הישובים היהודיים במדינה הערבית. והנה מה שלפי הפרוטוקול אברהמק'ה סיפר:

"אחרי ההחלטה באו"ם מתחילים המשקים מחוץ לגבולות המדינה היהודית לדאוג. הוסכם לפנות לבן גוריון. ראשונים לנו היו משקי הצפון. הוא ציין בשיחה זאת הצורך בהגדלת מספר החברים מבחינת הביטחון. נדהם מאי-פרסום מספר המשקים האלה. בפגישה עם משקי הסביבה לא רצה להתייחס לבעיות הכלכליות הקשות שלהם. גת, יד מרדכי, קדמה, גל און, ניצנים ואנחנו. הוא מבדיל בין 3 גושים שמחוץ לגבולות המדינה היהודית: צפון, ירושלים ודרום. הבעיות שונות. משותף הרצון להיכלל בתוך המדינה היהודית. בדרום מכביד על המצב הביטחון, המרחקים וקשיי הקשר, הגיל הצעיר, חוסר ביצורים וגדר, בגלל חוסר אמצעים. הוא אינו חושב שיש לחשוש מניתוק, וכמובן כל אחד צריך להישאר במקומו, היות והגבולות אינם סגורים וב-10 השנים הראשונות התנועה תהייה חופשית לפי החוקה שאסור להחליף את האוכלוסייה בשנה הראשונה לאחר ביטול המנדט. לכן צורך דחוף בהגדלת האוכלוסייה במשקים. הוא חושב שהמדינה היהודית תקום בשנה הקרובה, אבל אינו חושב שתקום המדינה הערבית. הוא רק חושש שאז הערבים ייקחו את הנשק האנגלי. מציעים לצופף את הישובים בינינו: קדמה, גת, נגבה. הוא אינו חושב שכעת נקים נקודות חדשות ואת המים נצטרך לחלק עם השטח הערבי. לכן לא יוכלו להעמיד את עודפי מי כפר ורבורג לרשות התיישבות חדשה במרובע הזה. אשר למצב הכלכלי, הוא חושב שבערך הוא מכיר את מצבנו, אך לא חושב שיוכלו כעת לדאוג, בעדיפות ראשונה, למשקים שמחוץ לגבולות. ... אנחנו נשאר בחסות ודאגתה של כל התיישבות. אך הדאגה הראשונה לפיתוח המשקים בתוך המדינה תהייה להרבות ברכישת נשק. כרגע יש מחסור אך מקווה שהמצב ישתפר.

הוא כתב מכתב למרכז החקלאי בו הוא דורש עזרה דחופה לפיתוח המשקים שמחוץ לגבולות המדינה, להגדלת תקציבים מיוחדים. קריאתו אלינו: 'תעשו הכל למען רכישת נשק מכל הבא ליד'. הוקמה ועדה מיוחדת שתבקר במשקים הנ"ל שתבוא גם אלינו ביום א' או ב' לבדוק את האפשרויות לייצובם של המשקים. חושב שהנקודות הצעירות יזכו בעזרה רבה יותר. דרשנו פגישה קודמת עם מזכירות הקבה"א. ענו לנו שאין צורך בפגישה מקדימה עם בן גוריון, שהוא בעניינים ודואג מאד. לפני בואה של ועדת המרכז החקלאי החלטנו להביא את עצמותינו, פירוט של פיתוח הענפים והמפעלים שלנו, דרישת הרחבת השיכון שהיא בעיה חריפה מאד, גמירת הכביש, ייעור הגבעה הצחיחה, היחס למים. הדעות במזכירות שונות - קידוח נוסף מחד, או להביא מים מקדמה. אלה לא יהיו מים מהמדינה היהודית. המתנגדים מפחדים לדרישתם בסכום נוסף מהתקציב הזה שהוא דבר מסופק. הקידוח, באם יוחלט עליו, יתבע ביצורים וגדר...".

הביא לדפוס: נדב אבירם

גילה בן דוד סיפרה על אביה:

לרגל יום העצמאות אני מבקשת לשתף אתכם בסיפור האישי שלי: נולדתי בקריית מלאכי בתחילת שנות ה-60 בבית חם ותומך, לאבי משה מור יוסף זכרונו לברכה ולאמי אסתר תיבדל לחיים ארוכים.

אבי משה נולד בספרד. בגיל 11 שנים עזב לצרפת יחד עם אח בוגר ממנו בשנה. שם למד שנתיים חקלאות וצרפתית כהכנה לעלייתו ארצה במסגרת עליית הנוער. בגיל 13 שנים עלה ארצה והתמקם בקבוץ חניתה, משם עבר לקבוץ משמר העמק שם עבד בגינת הירק.

בטרם מלאו לו 17 שנים התגייס לצנחנים ולאחר הכשרתו כלוחם הצטרף ליחדה 101 עם הקמתה והשתתף בפעולות תגמול רבות במסגרתה. באחת הפעולות נפגע מפקדו מוטה גור והורה לאבי לסגת עם הכח לאחור, לאחר שביצע את המשימה חזר אבי, מלווה בחייל נוסף, שחיפה עליו וחילץ את מפקדו מן התופת ופינה אותו לאחור וכך ניצלו חייו של מוטה, שעוד נחזור אליו תקופה קצרה לאחר מכן נפגע אבי ברגלו מצרור כדורים באחת מפעולות היחידה, הוא אושפז בבית חולים סרפנד (הוא צריפין), עד שעמד על רגליו ולמד ללכת, חרף פגיעתו. כאות הוקרה לפועלו שובץ בהנחיית בן גוריון לעבודה בחברת מקורות והשתתף בהנחת המוביל הארצי – קווי מים לנגב אילת וגם לסיני.

לימים, כאשר מוטה גור היה שר הבריאות, הוא הגיע לביקור במקורות הירקון, בסמוך לראש העין. תוך כדי הביקור מזהה השר את אבי בצוות המקום, מפסיק את הביקור ומציג את אבי כמי שהצילו, להפתעת כל הסובבים שלא הכירו את הסיפור, למרות שעבדו עם אבי שנים רבות. כזה היה אבי, שקט, חרוץ ומסור כלוחם, כעובד, כחבר, כבעל ואב. את מרבית הסיפורים כמו את הסיפור על מוטה גור, לא שמענו אני וילדי מאבא. הסיפורים הגיעו לאזני ילדיי כשערכו תחקיר לעבודת שורשים ושמעו את הדברים ממי שלחמו לצדו ועבדו עמו שנים רבות. הוא לא התפאר ולא רץ לשתף את כולם בעלילותיו.

לאחר 45 שנות עבודה פרש אבי לגמלאות וחזר לטפח גינת ירק ונוי בביתו, הוא הסתפק במועט. ויותר על חלק ניכר מהתגמולים והזכויות להם היה זכאי כנכה צה"ל. משפחתנו הייתה לאבי מקור לגאווה ואושר ואנחנו כיבדנו אותו ואת צניעותו והוא החזיר לנו אהבה וחם. בשנת 2012 הכניעה את אבי המחלה הארורה. הוא הותיר אחריו את אמי אסתר, 5 ילדים, 11 נכדים ו-5 נינים.

היום, כאם כסבתא אני שואלת את עצמי כיצד ילד בן 11 שנים עוזב את הוריו ומשפחתו ומצליח בדרכו, לבדו בכל האתגרים, ללא משפחה ותמיכה.

הסיפור על אבי הנו אחד מני רבים, שבזכותם אנחנו כאן. יהי זכרם ברוך.

גילה בן דוד

דברים בטקס ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל 2020 תש"פ

מדי שנה ביום הזיכרון לחללי צה"ל אנו מתכנסים, חברי כפר מנחם, תושבים ואורחים, יחד המשפחות השכולות, לזכור ולהזכיר את הנופלים בני וחברי כפר מנחם.

השנה לא נתכנס - אבל נזכור ונזכיר.

מסביבנו קורים דברים, העולם מתמודד עם נגיף הקורונה, המדינה מתלבטת לאן פניה והקיבוץ משתנה ומתרחב.

אבל יקיריכם, בנינו וחברינו, הטמונים כאן, הם יישארו צעירים לנצח.

דווקא בימים אלה חשוב לנו לזכור את הנופלים ולהיות איתכן, משפחות הנופלים, במחשבותינו וברוחנו.

לחזק מרחוק ולשלוח לכם את החיבוק שאנו רגילים להעניק בכל שנה ושנה ביום הזה. יום זה הוא יום הזיכרון לכל חללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, אבל עבורנו, חברי כפר מנחם ובני המשפחות, זה אינו יום זיכרון לחיילים אלמונים. אנחנו זוכרים את השמות, זוכרים את מראה הפנים, מכירים את המשפחות.

את כאב השכול והאובדן יכול להבין רק מי שאיבד את היקר לו מכל.

לנו לא נותר אלא להשפיל את מבטנו כי המילים מתגמדות מול השכול. ולהבטיח שנזכור!

ביום זה נזכור את בנינו וחברינו:

יעקב רינגל גולדשמיט - נפל בשניים עשר בנובמבר 1950 בפיצוץ מחסן מוקשים בחורשת כפר מנחם. בן 30 בנופלו.

עמרם בן חורין - נפל בשישה ביוני 1967 במלחמת ששת הימים בעת כיבוש העיר עזה. בן 27 בנופלו.

יוחנן בן חורין - נפל בשישה ביוני 1967 במלחמת ששת הימים, בהסתערות צנחנים על עורף המתחם המצרי

באום כתף בסיני. בן 22 בנופלו.

דני גלבע - נפל בארבעה בנובמבר 1970 בתאונת דרכים ליד ג'וליס בדרכו לשירות מילואים בתעלת סואץ. בן 28 בנופלו.

עמוס ברגר - נפל בתשעה באוקטובר 1973 במלחמת יום הכיפורים בקרב בוקעתה נגד מארב סורי במשימת חילוץ

אנשי יחידתו. בן 20 בנופלו.

גבריאל ברעם - נפל בשישה באוקטובר 1973 במלחמת יום הכיפורים על גדת תעלת סואץ מול אסמעליה מטיל נ"ט

שפגע בטנק שלו. בן 19 בנופלו.

ראובן כהן - נפל בעשרה באוקטובר 1973 במלחמת יום הכיפורים בהפגזה סורית בקרבות רמת הגולן לאחר שנאלץ

לנטוש את הטנק שעליו פיקד. בן 27 בנופלו.

גיא שלו - נפל בתשעה עשר באוגוסט 1980 בפשיטת צה"ל על מעוזי מחבלים בדרום לבנון. בן 20 בנופלו.

גדי פטיש - לוחם השייטת. נפטר ממחלת הסרטן בשמונה בינואר 1990. בן 45 במותו.

יואל בן אשר - לוחם השייטת. נפטר ממחלת הסרטן בחמישה עשר באפריל 2004. בן 53 במותו.

יהי זכרם ברוך.

יצירה ליום העצמאות

- * צובעים בכיף את העיגולים
- * גוזרים
- * מדביקים לקרטון משני צדדיו
- * מחוררים 2 חורים במרכז
- (עם רווח קטן בניהם, כמו כפתור)
- * משחילים חוט וקושרים
- * משחק נעים!

סאניקה Sunnykah

עיצוב אומנות ובד

0544945476

אוכל ישראל

המרבבים של רחל בן יהודה

חמוס	פלאפל
מצרכים: 2 כוסות גרגירי חמוס, רצוי קטנים (בערך חצי קילו) חצי כפית סודה לשתייה 2 שיני שום, כתושות חצי כוס מיץ לימון טרי 3/4 כוס טחינה גולמית 1 כפית מלח, פלפל שחור מי בישול (לפי הצורך) הכנה: משרים את גרגירי החמוס במים עם למשך הלילה או לפחות ל-8 שעות. חשוב שהחמוס לא יתסוס, ולכן כדאי להכניס את הקערה למקרר ורצוי גם להחליף את המים אחרי כמה שעות. מסננים את החמוס ושופכים את מי ההשריה. מבשלים את הגרגירים בסיר עם מים נקיים וסודה לשתייה (בלי מלח) שעה לפחות, עד שהם רכים והקליפות שלהם צפות. מסירים את הקליפות, ומקררים את הסיר עם הגרגירים והמים. מכניסים למעבד מזון את הגרגירים עם מעט ממי הבישול (חצי כוס לפחות), ומוסיפים בהדרגה שום, לימון וטחינה – בהתאם למידת הסמיכות הרצויה. חשוב להקפיד שהתערובת לא תתחמם ממעבד המזון.	מצרכים: 2 כוסות גרגרי חמוס יבש מזן קטן, מושרים במים לכ-12 שעות שתי פרוסות לחם שחור, שריונות סחוטות ומפוררות 5 שיני שום קצוצות כפית מחוקה סודה לשתייה כפית מחוקה אבקת אפיייה חצי כוס כוסברה קצוצה (לא חייב) כפית כמון מלח (פחות מכפית מחוקה), פלפל שמן לטיגון עמוק הכנה: א. שוטפים ומסננים את גרגרי החמוס ומכניסים למעבד מזון, עם השום, והתבלינים (אם יש לכם מטחנת בשר אז עדיף להשתמש בה. מעבדים עד לקבלת מרקם משחתי גס ולח. אם צריך מוסיפים קצת מים. ב. מעבירים לקערה, מוסיפים את שאר החומרים ומערבבים היטב. כדאי לטעום את התערובת – אל תיבהלו, הטעם צריך להיות עז יותר מהתוצאה הסופית. ג. מכסים ומניחים בצד (הכי טוב במקרר) לחצי שעה עד שעה. ד. מחממים שמן עמוק (צריך להיות חם אבל לא רותח). ה. מוסיפים את הסודה לשתייה לתערובת ומערבבים היטב. ו. צרים כדורים ומטגנים עד להשחמה יפה. בכל מקרה התחילו מטיגון של קציצה אחת – טגנו, טעמו ותקנו את התערובת לפי צורך.

טחינה מצרכים
 1 כוס טחינה גולמית
 1/2 לימון
 חצי כפית מלח
 פלפל שחור
 שן שום כתושה
 מים קרים לפי הצורך

אופן ההכנה

מערבבים את כל החומרים בעזרת מטרפה מוסיפים את המים עד לסמיכות הרצויה טועמים ומתקנים תיבול.

פיתות נפתחות של אמא שלי

מצרכים

- 1 ק"ג קמח
- 2 כפיות מלח מחוקות
- 50 גר חמאה/מרגרינה/מזולה
- 50 גר שמרים או 25 גר שמרים יבשים
- 21/2 כוסות מים פושרים (ועוד כמה שצריך)
- כף שמן

אופן ההכנה

מערבבים את הקמח המלח והחמאה, ממיסים את השמרים בכוס מים פושרים ומוסיפים את התערובת לקמח. מוסיפים את שאר המים והשמן ולשים לישה חזקה עד שהבצק רך וגמיש. מתפיחים כשעה עד להכפלת הנפח. מחלקים לכדורים של 100 גר'. ולשים כל כדור כ 2-3 דקות. מניחים לתפיחה נוספת כרבע שעה. מרדדים את הבצק לפיתה ומנחים לתפיחה נוספת כחצי שעה. מדליקים את הגריל (בתנור) ומחממים את המגש. כשתנור חם וגם המגש הופכים את הפיתות בעדינות על המגש ומכניסים לגריל כאשר הפיתה מקבלת צבע זהוב הופכים אותה ואופים עוד דקה או שתיים.

חג עצמאות שמח.....

מחול העם – יום העצמאות 2020 / הילה הס

מאז שנות ה-20 של המאה הזאת ועד היום פעלו, ועדיין מחפשים דרך ופועלים אומנים ישראליים בשטחי מחול שונים. בהיות ישראל ארץ של הגירה, גם סגנונות המחול היו שונים, בהתאם לארץ המוצא ולצרכי התרבות של קבוצות ההגירה השונות. התהוות המחול נזקפת לזכותם של אישים בודדים, מארץ מוצא ותרבות שונים, שפעלו ללא תיאום ביניהם. כל אחד, לפי צרכיו ודחפיו האישיים, פיתח נתיב ו/או סגנון משלו, ובכך הניח יסוד לדורות הבאים ללכת בעקבותיו ו/או להשתמש בו כקרב קפיצה להתפתחות נוספת. התפתחות המחול בישראל הייתה דו-כיוונית: חלוצים יוצאי מזרח אירופה, שהביאו עמם את הריקוד העממי של ארצותיהם, ועולים חדשים שהגיעו בתחילת המאה לארץ והביאו את תרבות הבלט הקלאסי והמחול המודרני, בעיקר זו של גרמניה. המחול המודרני, ביסודו, היה אקספרסיוניסטי. לעומתם, היו יוצרים ילידי ארץ-ישראל, שנשמו מילדותם את נוף הארץ ואת הנוף האנושי הארצישראלי על מרחבו הסביבתי, וניסו להטמיע נופים אלה ביצירות מחול ובסגנון מקורי ארצישראלי. בה בעת עשו ניסיונות ליצור דמויות תנ"כיות ולתת ביטוי גם לסיפורי התנ"ך במחול. הדואליות בין יוצרים המשתמשים בשפה האומנותית של המחול המודרני והבלט הקלאסי, לבין אלה המנסים ליצור בשפת תנועה מקורית - נמשכת גם כיום. בשנים הללו הייתה גם התפתחות של הריקוד העממי.

גורית קדמן (גרט קאופמן) (3 במרץ 1897 – 20 במרץ 1987) הייתה חלוצת מפעל ריקודי העם והמחול האתני בישראל. רקדנית, כוריאוגרפית, מורה לריקוד וחינוך גופני. כלת פרס ישראל בתרבות המחול לשנת תשמ"א (1981). מילדותה נמשכה לטבע ופולקלור, הייתה חברה בתנועת הנוער הגרמנית ואנדרפוגל (ציפור נודדת), שם נחשפה לריקודי עם גרמניים ולריקודי עמים נוספים באירופה שהיו נהוגים בתנועת הנוער, [1] ועיצבה את תפישת עולמה שכללה ריחוק מאורח החיים הבורגני ופיתוח תודעה פמיניסטית. [2] בשנת 1918 הכירה את ליאו קאופמן, בן למשפחת סוחרי בקר ועור, לימים חלוץ, כלכלן ומומחה למטבעות ארץ ישראל. ב-1919 נישאו והתכוננו לעלייה לארץ ישראל במסגרת תנועת הנוער הציונית הגרמנית "בלאו וייס", בה התחילו את הכשרתם החקלאית. במקביל למדה פילוסופיה ופסיכולוגיה באוניברסיטת לייפציג.

ברוך אגדתי לא היה יליד הארץ, כמו כן **רינה ניקובה** ושאר אומני המחול, שהביאו עמם את תרבות הריקוד של מזרח ומערב אירופה. אבל **אגדתי** היה הראשון, שיצר פסיפס של ריקודי דמויות שנלקחו מהנוף העדתי של ארץ-ישראל דאז, כולל דמותו של ערבי. דמויות אלה רקד בעצמו.

לרינה **ניקובה** הייתה גישה הפכפכת. את דרכה החלה כרקדנית ויוצרת בסגנון הבלט הקלאסי, אבל

בשנות ה-30 שינתה כיוון והקימה "להקה תימנית".

ירדנה כהן ושרה לוי-תנאי נולדו בארץ-ישראל. ירדנה כהן ניסתה ביצירות מחולותיה להטמיע את נוף הארץ מחד גיסא, ומאידך גיסא להוציא את המחול אל מחוץ לאולמות הקונצרטים, אל השדות, ובדרך זו קישרה את היישוב היהודי ששב למולדתו אל המקורות, דהיינו, אל החגים שנחגגו בטבע, כפי שמוזכרים בתנ"ך: "ט' באב בכרמים, מרים המחוללת, בנות ישראל שרקדו ושרו "הכה שאול באלפיו...". וכו'.

שרה לוי-תנאי התבססה על הנעימות, הפיוטים והריקודים של בני עדתה התימנית. היא לא רק יצרה שפת ריקוד חדשה (היחידה בישראל), אלא גם הקימה תיאטרון מחול אומנותי לתפארת - תיאטרון מחול **ענבל**. היא השתמשה ליצירותיה לא רק בשירת תימן, אלא גם בנושאים ובדמויות מן התנ"ך, כגון: "מגילת רות", "שיר השירים", "שירת דבורה" וכו'. בסגנונה האישי יצרה גם מחולות עממיים/אומנותיים כגון "שאנו למדבר", וכן ריקודים בהם השתמשה בתנועות של עבודות בית של נשות תימן, בשפת תימן - ערבית. (גם רינה ניקובה בלהקתה התימנית, השתמשה באותם נושאים של תנועות בעזרתה של רקדנית הלהקה **רחל נדב**).

שרה לוי-תנאי הייתה אומן ה"מולטימדיה" הראשון בישראל, כאשר שימשה פעמים רבות כיוצר הסיפור, מחבר התמליל, מלחין הנעימות, הבמאי וגם הכוריאוגרף שיצר את הריקודים. ריקודי עם בישראל הם נוהג חברתי שהיה אהוב על החלוצים בעליות הראשונות לארץ. עם קום המדינה הפכו ריקודי העם לדרך בילוי נפוצה בישראל ובכל קיבוץ ועיר רקדו אותם בחגיגות ושמחות ציבוריות. חוגים לריקודי-עם הפיצו את הריקודים המקובלים והגדילו את מעגל הרוקדים. מרבית ריקודי העם הומצאו על שירים ישראלים פופולריים בתקופות שונות. לקהילת הרוקדים והמרקידים יש את מבחר הריקודים המוכרים לה. יוצרים שונים ממציאים כל הזמן ריקודים חדשים, שנלמדים בחוגים לריקודי-עם ובפסטיבל ריקודי העם השנתי בכרמיאל. אלו שזוכים להצלחה מופצים במהירות ונכנסים לאוצר ריקודי העם בישראל.

אני הילה **הס** מתגוררת בקיבוץ כפר מנחם משנת 2017 רקדנית מזה 35 שנה ורקדנית פעילה בלהקת מחול בראשית בהוד השרון.

לכבוד יום העצמאות ה-72 למדינת ישראל אני מתכבדת ללמד את קהילתנו ריקוד עם מוכר ריקוד "אהבת החיילים" (שיר אהבה חיילי) מילים: חיים חפר הלחן: אלכסנדר (סשה) ארגוב הריקוד: שמוליק גוב-ארי צורת הקבוצה: מעגל

מבנה הריקוד: בית אחד, 2 חלקים המשקל: 4/4

חלק א פנים למרכז, אחיזה רגילה

1-2 ימין ימינה, שיכול בשמאל לפני ימין

3-4 ימין ימינה, שיכול בשמאל מאחורי ימין ופנייה שמאלה (לכ"ש)

5-8 שתי צעדות חילוף לאחור (נכ"ש) החל בימין.

9-11 סיבוב ימינה למרכז בשלושה צעדים מסיימים בפיוסוק רחב.

12 מחיאת כף מול כתף ימין; הגוף נוטה ימינה.

13-16 סיבוב שמאלה חזרה לקו המעגל בשלושה צעדים מחיאת כף מול כתף שמאל מסיימים בפנייה למרכז.

17-32 חוזר 1-16

33-34 פנים למרכז, דריכה בימין במקום והנפת שמאל לפנים.

35-36 שמאל לאחור (1/8), ימין במקום (1/8); שמאל לפנים.

38-37 ימין ימינה, סגירה בשמאל.

חלק ב פנים למרכז, אחיזת כתף.

1-2 ימין לפנים, ניעה בימין והתקת כף הרגל מהרצפה (ניתור נמוך וכבד).

3-4 שמאל לאחור, ימין ימינה.

5-8 שיעול חילוף החל בפסיעה שמאלה ("חילוף-שיכול")

9-16 כמו 1-8 ברגליים וצדדים נגדיים.

17-32 כמו 1-16

ניתן לסרוק את הברקוד לצפייה בלימוד הריקוד ע"י גדי ביטון.

הקורונה

מגפת הקורונה שהתפשטה בארץ ובעולם וכפתה תנאי בדוד מחמירים הולידה מגה אירוע בלתי צפוי ופתאומי- משבר בריאותי, כלכלי חברתי ואישי, שלא ידענו את היקפו. בעת כתיבת שורות אלו אנחנו בתהליך של צמצום יחסי במספר הנדבקים ובעקבותיו הקלה בתנאי הסגר שנכפו עלינו בארץ ובעולם. זו שעתם היפה של המתנדבים ועמותות החברה האזרחית, שלא חוסכים מאמץ כדי לסייע לנזקקים, כמוהם התגייסו גם מומחים, אנשי מדע ובעלי מקצוע למצוא פתרונות בתחומי מומחיותם – ביטוי לרוח הישראלית במיטבה. כאמור, המגפה הציבה אתגר פתאומי, רב ממדי, שלא היינו מוכנים לו, מקור לקשיים, תקלות, כשלים וחריקות ביותר ממובן אחד. אף על פי כן שיעורם היחסי של החולים והנפטרים נמוך בארץ יחסית לארצות המערב ורבבות ישראליים בחרו לחזור ארצה, להיות בבית ולהתגונן כאן נגד המגפה. המדינה חילצה אותם ממקומות שהותם, פתחה שעריה ואפשרה לבאים טפול רפואי כלכל אזרחי המדינה

אצלנו כאן בקהילתנו הקטנה גדולה "קורים הרבה דברים טובים" – החוסן הקהילתי והערבות ההדדית היישובית מתגבשים, הרבה התנדבות, יצירתיות, יוזמות אחריות וסולידריות בתקווה שימשך כך ומאידך, שלא נזדקק.

הפרכת בריאות איתנה וחסד צמאות שמח.

מושבים להפוך אג הלימון ללימון

שי ארליך מעדכן:

לרגל הגעת האביב יצאנו בתחרות הגינה המטופחת כאשר קריטריוני השיפוט הם: טיפוח הגינה, שיפור ואסתטיקת הסביבה וחסכון במשאבים, נשלחו עשרות תמונות ומחר צוות השיפוט נפגש על מנת לקבוע מקום ראשון, שני ושלישי. הפרסים שוברים לניצול במשתלה.

לאחר שמצינו את דרכי השמחה המוכרות ואת טנק השמחות עלה הרעיון לציין את המימונה (היתרון) – מוצאי שביעי של פסח ואין הגבלת כשרות). פניתי לקהילה וקראתי למי שמוכן להירתם ולהכין מאכלי קורונה מתוקים. לשמחתי, הייתה הענות רבה. אחרי 21.00 לקחנו קלאב קאר הסבנו אותו לטנק שמחות ובסיוע אורי אגוזי אספנו מבתי המתנדבים את הממתקים שהכינו ויצאנו לרחבי הישוב. בלוי מוזיקת מימונה עברנו בין בתי התושבים וחילקנו את מגוון המאכלים המתוקים והכפיים. תודה והרכה לכל מי שהכין ותרם.

בישוב יש יוזמות רבות ואני נענה לפרסומן כצינור להעברת מידע. למשל, יוזמה לקניית תותים (מעל 130 ארגזים) וארטישוקים (אני מוודא שקבלת המשלוחים תעשה ללא התקהלות). יזמנו קנייה מרוכזת של גלידה מ"גלידת גולדה" בגדרה. בימים כתיקונם אנחנו לא בטווח המשלוחים שלהם, אך בזכות הקנייה המרוכזת הגדולה (בתיווכי) הם הגיעו אלינו בלי לדרוש דמי משלוח.

סיפור נהדר על ונסאן צירציל:

כשלונדון הופצה
במלחמת העולם השניה
צ'רצ'יל הביט בחלון
פתאום התקרב אליו שר ההגנה
ואמר לו: "יש לי רעיון,

נוכל להגדיל את תקציב הבטחון
אם נבטל את תקציב התרבות
אין טעם ללכת לראות תאטרון
אם בכל מקרה כולנו נמות"

צ'רצ'יל הביט בחלון בעצבות
הקשיב לתותחים רועמים
ואמר: "אבל אם לא תהיה לנו תרבות
אז על מה בדיוק אנחנו נלחמים?"

הביא לדפוס: שי ארליך

21.04.2020

מגנצי חירום בגרופה הקורונה אקראג יום העצמאות

ניחנו בקהילה חזקה ותומכת!

בכפר מנחם הוקם צוות הנהלת היישוב בחירום אשר מורכב ברובו מתושבים מתנדבים.
כחלק מפעילות התמיכה בתושבים, הוחלט כי לצרכים הלוגיסטיים, יש להקים צוות מתנדבים רחב יותר,
אשר יבצע משימות מוגדרות בהתאם לצרכים שעולים מהשטח.

חבר צוות הנהלת החירום, **טל צוק**, מרכז את צוות מתנדבי החירום ומעביר את הדרישות שעולות
מהשטח בתפוצה ישירה לכלל המתנדבים, ואלו האחרונים, משבצים עצמם בהתאם ליכולתם וזמינותם.
משימות ההתנדבות חולשות על מס' אפיקים:

סיוע למשפחות מבודדות - הוצאת בע"ח לטיול, משלוחים של מזון, וכו'. בנוסף, הוכנו ערכות שי
למבודדים אשר כוללות צנצנת עם שוקולדים ומכתב אישי, אשר מבשר להם, שאנחנו, תושבי כפר,
מנחם מזמינים את המבודדים ליצור עימנו קשר בכל צורך שיעלה להם ונשמח לסייע בכל מה שניתן.
ערכות השי הוכנו ע"י זהר כץ ומאיה אורן.

משלוחי סל הקניות מהכלבו והחד"א. בהתאם להגבלות משרד הבריאות, הוחלט בכפר מנחם כי לא
ניתן להגיע לכל-בו ולחד"א, ולעת חירום זו, היישוב יעבור למשלוחים בלבד. כל המשלוחים מבוצעים ע"י
מתנדבים שמקדישים מזמנם ומרצם. כל מתנדב משבץ עצמו בטבלה משותפת לסידור העבודה וע"י כך
מעגל הקנייה של התושבים נסגר.

סיוע לאוכלוסיית הגיל השלישי - מרכז הצוות עמית לפידות. זהו צוות נפרד ונוסף, אשר הוקם במטרה
לתת סיוע אישי לאוכלוסיית הגיל השלישי. הצוות מנגיש את המידע (אשר עובר במדיה לרוב), באמצעות
דפים מודפסים ובנוסף כמובן מוודא כי צרכיהם היומיומיים נענים, כגון: מצרכים מהכל-בו, אוכל מהחד"א
ותרופות במקרה הצורך.

נכון ליום כתיבת דף זה, צוות מתנדבי החירום מונה כ- **89** חברים, אשר ביקשו לקחת חלק בפעילות
ההתנדבות.

תושבים רבים מוכיחים ומעריכים את תרומת המתנדבים להמשך המהלך התקין והבטוח עבור כלל
תושבי כפר מנחם, ועל כך אנו מודים וגאים!

בברכת בריאות לכולם.
צוות מתנדבי חירום כפר מנחם.

הקורונה טלטלה את חיינו והיינו צריכים לנהוג עפ"י נהלים שכולם מיועדים לשמור על חיינו, ואז שטף גל ענק של רצון טוב אהבה והתארגנות סביב איכות חיינו לעשות את כל הטוב שאפשר והימים מרגשים מאוד.

כל יום עוטפים אותנו בדאגה – משלוחי מזון מכולבו, מהמטבח ועוד שירותים שמהותם לעשות טוב והכל בחן, באדיבות ותמיד בתוספת של מילה חמה והכי חשוב לציין שהכל בהתנדבות ועוד יותר חשוב לציין ש"הכתר" שנכפה עלינו הוליד שותפות מרגשת של קצוות הקהילה – תושבי ההרחבה וחברי הקבוץ חברו יחד להתמודד עם ימי "הכתר" – התנדבות ורעיונות לשמח את הלב. אני כל יום הרגשתי נפעמת על כל הטוב והיופי הזה, הכרתי אנשים שלא הכרתי והם חיים פה. כמה יופי, טוב לב ואהבה מסתובבים בינינו. כל יום אני מתרגשת ומרגישה שליבי עולה על גדותיו ורוצה להודות לכולם בשם כולם – לאלה עם הרעיונות המשמחים, לאלה שהגיעו יום יום לביתנו ותמיד שמרו על הכללים ראוי להערכה ושום דבר לא היה קשה, הכל בנדיבות ובכיף.

מגיעה תודה ענקית לכולם לאנשי הרחבה ולבנינו וחברינו הצעירים שתרמו מהחלום לחיות בקהילה תומכת והחזירו משהו מהערכים הקיבוציים למרקם חיינו. זה כל כך סמלי הווירוס המאגר הזה המכונה קורונה – כתר, זה אכן כתר ענק לקהילה היפה שלנו. תודה אישית לתושבי ההרחבה ולילדנו לכל המתנדבים והמארגנים, שתרמו בעדינות ובחום ותודה לאלה שטרחו להרים טלפון ולשאול לשלומנו תודה לכל קהילת כפר מנחם שהתגייסה להפוך את הלימונן ללימונדה.

אביה ברק

גורג אמורים והמתנכים

למורים ולמתנכים היקרים, שעומדים בקשר עם התלמידים והילדים אנחנו מבינים שזה כרוך בהכנה ובהבנה, בבנייה של מערכת חדשה, מעקב אחרי נוכחות התלמידים דרך מחשב ובניית שיעורים מתאימים לסוג כזה של למידה מרחוק. כולנו מרגישים חיוניים, בבית ובעבודה. זה בולט בימים אלו שלהיות מורה ומחנך זאת שליחות. אנחנו רוצים להודות לכם מקרב לב, מורים ומתנכים, על כך שבימים שכאלה, אתם מחזקים את התלמידים וגם את ההורים!

סיון מי-רז.

גידע גועז האגודה ופנורם החינוך

21/4/2020

הורים יקרים שלום רב, ימי תקופת הקורונה מזמנים לנו לא מעט אתגרים. אחד מהם הוא ההתמודדות עם שפע הפנאי שהזדמן לבני הנוער המחפשים אחר עניין ותוכן חברתי שימלאו את מרחב הזמן. לצערנו, מניפת המענים העומדת לרשותנו ההורים, מצומצמת למדי, אך יחד עם זאת עלינו להמשיך להשגיח ולפקוח עינינו בכל הנוגע להתנהגויות סיכוניות ולא מתאימות. ברצוננו להסב את תשומת ליבכם לשני אירועים שלא ניתן להתעלם מהם במרחב הציבורי שלנו: ראשית אנו עדים להתרחשות ב"זולה" הקיימת באזור הספארי. מדובר במבנה מוזנח שבחצרו מצויים שפע של גרוטאות ועשבייה עבותה ובתוכו ניתן למצוא מזרונים ישנים. על מדפים בקירות מסודרים בקבוקים רבים ריקים של אלכוהול על גווניו. עדות אילמת למתרחש מתחת לאפנו..

שנית, התכנסות של נוער ברחבת ה"אוישיקין", תוך יצירת פסולת רבה ואף פגיעה ברכוש ושבירת חלונות במקום, שרק שופץ במאמץ קהילתי רב ובכסף ציבורי, לטובת קהילתנו..
כפורום חינוך יישובי אנו פועלים במספר מישורים. האחד, סגירת המבנה באזור הספארי ונטרול אפשרות ההשייה בו, במקביל לפתרונות טכנולוגיים לזיהוי ואיתור השוהים באוישיקין כאשר סגור בשעות הלילה (בימים אלו סגור בכל השעות). במישור השני, מציאת מענים אלטרנטיביים ולגיטימיים להתכנסות בני הנוער מתוך הכרה בצורך שלהם בכך. ושלישית, פנייה אל בני הנוער וקיום דיאלוג עמם בנושא ובמסגרת מגבלות התקשורת הנוכחיות.
מכם ההורים, נבקש משנה תשומת לב בכל הנוגע להתנהלות ילדיכם ולקיימת אחריות על מעשיהם במרחב הזמן הפנוי והמקום. חשוב שנגלה אכפתיות ודאגה קהילתית למתרחש וזאת על מנת לשמור על המוגנות, הבטיחות והבריאות של כולנו בכלל ושל בני הנוער בפרט.

שנדע ימים טובים ובריאים בהקדם,
וועד האגודה ופורום חינוך

גיל ההתבגרות VS. קורונה

הכותב: אמיר כץ. פסיכולוג קליני וחינוכי. מנהל שפ"ח חבל יבנה. תושב הרחבה כפר מנחם.

מבוא קצרצר: המפגש בין גיל ההתבגרות לבין השינויים שנכפו עלינו בעקבות הקורונה הוא מפגש הדורש התארגנות פנימית מחדש הן של המתבגרת/הן של הוריו. אחת המשימות העיקריות של גיל ההתבגרות היא פיתוח זהות עצמאית וזאת תוך כדי שינויים פיזיולוגיים, הורמונליים וקוגניטיביים. איך עושים את זה? מתבגרים שונים ישתמשו במינונים שונים של התהליכים הבאים: התרחקות מנטלית מהסתמכות על ההורים, בניית עולם פרטי נפרד (בעבודתי אני פוגש מתבגרים רבים עם עולם פנימי עשיר שההורים כלל לא מכירים), מרד בהורים, הזדהות עם אידיאלים ואילולי נוער, חיפוש עצות ונחמה אצל חברים ועוד.

תנאי הריחוק החברתי בתקופה הקורונה, שהשייה המתמדת עם ההורים והמשפחה והכללים המגבילים, נמצאים לכאורה בחוסר הלימה עם המשימה ההתפתחותית של המתבגר. ממדגם גדול (אם כי לא מייצג) של מתבגרים והורים בתקופה זו נראה כי רוב המתבגרים חווים עצמם כמסוגלים להתמודד עם אתגרי התקופה וחלקם אף מרגישים כי תקופה זו מיטיבה עימם. יחד עם זאת, עבור חלק קטן מהמתבגרים זוהי תקופה קשה המתבטאת לעיתים בתחושת בדידות, דאגות, קשיי שינה, אכילת יתר, שיעמום, ריחוק החברתי ועוד.

דגשים להורים: תקופה זו מפגישה את חלקנו עם דאגות כלכליות, דאגות לעתיד, דאגות להורים שלנו וצורך ללהטט בין דרישות ממקורות רבים וזאת בתנאים לא אידיאליים בלשון המעטה. הדגשים הבאים נכונים תמיד ונכונים אף יותר בזמן קורונה:

חמלה עצמית: חשוב לזכור שאנחנו בני אדם, אנחנו עושים את הכי טוב שאנחנו יכולים כהורים לנוכח התמודדויות שיכולות להיות מאוד מורכבות: גם התבגרות וגם קורונה. זכרו: הרוב הכמעט מוחלט של מתבגרים, כולל אלו עם גיל התבגרות קשה/סוער - ימצאו את דרכם בחיים כמבוגרים.

הבנה וקשר: חלק מהמתבגרים מאתגרים את יכולת האמפתיה שלנו כלפיהם. חשוב לעשות מאמץ להתעניין בהם (גם אם הם הודפים), להבין אותם, להכיר בקשיים ובהתמודדות שלהם ולעשות מאמץ מודע להתמקד בחיובי ככל שניתן.

אם המתבגרת/מוציאה אותנו מדעתנו חשוב לזכור שקיבלנו את אחד התפקידים הכי מאתגרים ולא מתגמלים (בטווח הקצר של כמה שנים ☺) של להיות הורה למתבגר מורד/מתריס/מסתגר/אחר. הוא כנראה לעולם לא יגיד לנו את זה אבל הוא זקוק לנו שנשרוד את גיל ההתבגרות שלו. בתקופה זו, האינטנסיביות של החיים בבית עשויה להגביר את גם את תדירות ועצמת ההתנגשויות. שימו לב לשינויים בהתנהגות, במצב רוח, בקשרים החברתיים. האם המתבגרת/שלכם מתמודד? זקוק/ה לעזרה? לפעמים ההורה יכול לעזור ולפעמים מבוגר משמעותי אחר: סבא, סבתא, דוד או מורה אשר המתבגר סומך עליו.

גמישות ומו"מ: בבתים רבים עם מתבגרים תקופת הקורונה מקצינה קונפליקטים בין הורים ומתבגרים במגוון תחומים: שעות שינה (הפיכת יום ולילה), הסתגרות מול השתתפות בחיי המשפחה, פאסיביות מול אקטיביות, זמן מסך, מטלות לימודיות ועוד. מה עושים? בדברים הלא חשובים: וותרו. בדברים החשובים לכם באמת: לא מוותרים אבל גם "לא בכח". מנהלים מו"מ כן ואמיתי עם המתבגרת/שלונו.

שומעים את הצד שלו, משמיעים את שלנו ומנסים להגיע לפשרה. אם המו"מ מתפוצץ (לא בכח) לוקחים פסק זמן וחוזרים בזמן אחר (לא מוותרים).

נורות אזהרה: שימו לב לנורות אזהרה: היעדר תקשורת חברתית, הסתגרות מוגזמת בחדר, התפרצויות זעם קיצוניות, אכילת יתר/חסר מוגזמת, קשיי שינה/שינה מרובה, היעדר שיח עם מבוגר משמעותי, צפייה מוגזמת בפורנו, אלכוהול/סמים.

אם אתם מזהים חלק או יותר מהתנהגויות אלו ואתם מודאגים מומלץ לפנות לעזרה מקצועית.

מילות סיכום: הורות למתבגרים/ים בזמן קורונה יכולה לקבל צורות שונות. הכתוב למעלה בוודאי אינו מקיף את כל התחומים ואינו מתאים לכל המתבגרים. סמכו על עצמכם וקחו רק מה שרלוונטי ומועיל עבורכם.

קרן כספית לסייע יישובי

התארגנות היישוב בתקופת נגיף הקורונה מצליחה לתת מענה אפקטיבי בהרבה מאוד תחומים. חשבנו שנכון יהיה להקים קרן כספית שתוכל לסייע ע"י מתן הלוואה ללא ריבית, למשפחות אשר זקוקות לעזרה בתזרים התקציב המשפחתי. תרגישו בנוח לפנות אלי או לכל אחד מחברי צוות הקרן (זאבי רוזנר, שלומי גרבר וגל אורן) לקבלת מידע המסביר את העקרונות שהנחו אותנו בהקמת הקרן ואיך ניתן לפנות לקבלת סיוע או להצטרפות למימון הקרן. בתקווה שנחזור במהרה לשגרה רצויה. בברכה ואיחולי בריאות לכולנו

זאב פצקיאריז, בשם וועד האגודה, צוות קורונה וצחי

עזרנו אג פרעה...

מיכה ביטון בעקבות מאיר אריאל:

ועכשיו אני תקוע בזמן החדש, ולמען האמת אני די אדיש. המצב אומנם ביש אך איני מרגיש, אין לי לב לכל החומר שהמרקע מגיש. ושלטון העם יורד אל הכביש - ואני מתבזה... אבל עברנו את פרעה, נעבור גם את זה.

מה מאיר אריאל היה אומר

וברוח התקופה מאיר אריאל היה אומר תקשיבו חברים למה שראש הממשלה מדבר הוירוס הקטן לא בא סתם לבקר הבדידות והמרחק הם סמל המשבר ואחד אלוהינו אלוהינו רק תזוזו -זה מזה אבל עברנו את פרעה נעבור גם את זה

ג'ו נמרה ג'אמה לה קורון לה קורון
ג'ו נו וודרה פה סוואר סוואר
לה קורון בי קרפול מי פרינד מי פרינד
ג'ו נמרה ג'אמה לה קורון לה קורון
ג'ו נו וודרה פה סוואר סוואר
בי קרפל מי פרינד מי פרינד
נעבור גם את זה

לחנה ומאיה לזכר ועמית וכל המשפחה
ברכות חמות להולדת הבן והנכד ניתאי

אפויה וסלומי וכל המשפחה ברכות חמות
להולדת הנכדה נינה בת אישתח ומאיה

אמרים קלין ופנינה בופסטי תודה על תפירת המסכות למתנדבים

בחורף תש"ף ירצו 666.5 מ"מ שסס

72 שנה למדינת ישראל

ה' באייר תש"ח - ד' אייר תש"פ

חג עצמאות שמח

שירים ושירים, אצל מי סופר

אנחנו סופרים את העומר, את ניצולי השואה, את השנים שעברו מאז, את הכבישים ואת המלחמות. למען תספרו לדור אחרון "סובו ציון והקיפוא, ספרו מגדליה, שיתו לבכם לחילה פסגו ארמונותיה, למען תספרו לדור אחרון" (תהילים מח).

הדרך מניסן לסיון עוברת דרך אייר. הדרך בין יציאת מצרים ומעמד הר סיני עוברת דרך החודש שלנו, החודש הציוני ביותר בשנה, חודש שכולו ישראליות וזר לא יבין זאת בניכר, חודש של יום זיכרון, יום עצמאות, יום שחרור ירושלים, ואפילו לג בעומר שהחזרנו בחזרה אל זירת חגי ישראל, רק כאן בארץ. בין יציאות מצרים הרבות שנעשו לנו מכל הגלויות ועד לכריתת הברית שלנו עם האל באותו מעמד נשגב, אנחנו מספרים וסופרים. אנחנו מספרים את הסיפורים משם, את סיפורי האימה והזוועה, את הבלתי נתפס, את סיפורי החלוצים ואת סיפורי העולים, ואת סיפורי הקרבות והלוחמים. אנחנו נעמדים בכיכרות, עוצרים בצפירות, ומטים אוזן לסיפורים ולשירים שלהם. למען תספרו לדור אחרון. אנחנו סופרים. סופרים את העומר, את ניצולי השואה, את השנים שעברו מאז, ואת השנים של המדינה הצעירה, את מספר העולים שלה ואת מספר התושבים שבה, את המלחמות שלה ואת הקרבות, את לבנון הראשונה ולבנון השנייה, ואפילו למלחמה אחת ניסית וענקית קראנו על שם המספר שלה - ששת הימים. סופרים את החללים ואת הקורבנות, סופרים את מקבלי הפרסים והאותות, את מספר העמותות ואת מדליקי המשואות. סופרים את הכבישים העצומים שנסללים בה, כביש 1 וכביש 6, ו443, ואיך כל הדרכים בסוף מובילות אל ירושלים. ואנחנו סופרים את המידות. את הדרך שעוברת בין החסד של אז ועוד יותר של היום, הגבורה של כל דור ודור, בין התפארת שקיימת בעם העקשן הזה, והנצח שדורות שלמים חולמים עליו, ההוד והיסוד שבקיומנו ועד למלכות. סובו ציון, סובו ירושלים, ספרו מגדליה, בנייניה, דרכיה, כבישיה, שביליה וכל שכיות החמדה שבה, למען תספרו לדור אחרון.

חנה וולף היא מורה, מנחה וכותבת בנושאי יהדות ומגדר
הביאה לדפוס: רות שגיא